

Lovforslag nr. L 223. Fremsat den 15. marts 1979 af indenrigsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kommunal indkomstskat

§ 1

I lov om kommunal indkomstskat, jfr. lovbekendtgørelse nr. 548 af 7. november 1974, foretages følgende ændringer:

1. § 3 affattes således:

»§ 3. Fraflytter en skatteyder skattekommunen, således at bopælen i denne kommune opgives, skal skattekommunen afgive en andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen. Det gælder dog kun, såfremt bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder.

Stk. 2. Andelen fastsættes forholdsmæssigt på grundlag af den periode, hvori skatteyderen har haft bopæl i tilflytningskommunen. Ved fastsættelse af andelen regnes periodens varighed fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter flytningen, og indtil udgangen af

det kvartal, hvori der eventuelt sker fraflytning. Varigheden regnes dog fra flyttedagen, såfremt flytningen sker den 1. i et kvartal.

Stk. 3. Flytter skatteyderen fra tilflytningskommunen til en anden kommune end skattekommunen, skal også den nye tilflytningskommune have andel i kommuneskatten efter reglerne i stk. 1 og 2.«

2. I § 9, *stk. 1, sidste pkt.*, ændres »15 pct.« til: »20 pct.«.

§ 2.

Stk. 1. Bestemmelsen i § 1, nr. 1, har virkning for fordeling af kommunal indkomstskat, der støttes på bopæl eller – i mangel af bopæl – ophold i tiden efter 1. januar 1979.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 1, nr. 2, har virkning fra og med indkomståret 1980.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Ifølge forslaget bortfalder den deling af en skatteydere kommunale indkomstskat, der hidtil har skullet etableres på grund af midlertidigt ophold – typisk sommerhusophold – i en anden kommune end den pågældende skattekommune, således at der herefter alene skal ske en fordeling af skatten i forbindelse med egentlige flytninger mellem kommunerne.

Endvidere foreslås det, at den kommunale udskrivningsprocent for begrænset skattepligtige personer forhøjes fra 15 til 20.

Ophævelsen af skattedelingen som følge af midlertidigt ophold vil medføre en ikke uvæsentlig forenkling af den kommunale skatteadministration, uden at det dog er muligt at foretage en nærmere opgørelse af den direkte besparelse, der desuden vil kunne variere meget efter de enkelte kommuners art og størrelse.

Forhøjelsen af udskrivningsprocenten for begrænset skattepligtige personer vil bevirke en stigning af provenuet af denne skat fra ca. 8 mill. kr. til 10–11 mill. kr., og lovændringen vil ikke medføre forøget administration.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om generelle tilskud til amtskommuner og kommuner.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte

bestemmelser

Til § 1

Ad nr. 1

Ifølge § 2 i loven om kommunal indkomstskat svarer en skattepligtig person normalt indkomstskat til den kommune – skattekommunen – hvor han har bopæl den 5. september forud for det pågældende kalenderår. Skattekommunen, hvis udskrivningsprocent lægges til grund ved beregningen af den pågældende skatteydere kommunale indkomstskat, må imidlertid i visse tilfælde, jfr. lovens § 3, afgive en del af skatten – eventuelt hele

skatten – til andre kommuner, i hvilke skatteyderen måtte tage ophold i det pågældende kalenderår. Størrelsen af den andel af kommuneskatten, der skal afgives, beregnes efter varigheden af opholdet i den berettigede kommune, dog således at ophold af kortere varighed end 3 måneder normalt ikke kommer i betragtning. Skattedelingen omfatter såvel tilfælde, hvor der sker en egentlig flytning fra den ene kommune til den anden som tilfælde, hvor bopælen bevares under midlertidigt ophold i en anden kommune – typisk i en sommerhuskommune. For så vidt angår flyttetilfældene fordeles kommuneskatten maskinelt af statsskattedirektoratet på grundlag af folkeregistertilmeldingerne, medens fordelingen på grund af midlertidige ophold foretages manuelt af kommunerne.

De midlertidige ophold, der hidtil har begrundet skattefordeling, har for langt den største dels vedkommende været sommerhusophold, og kun for udprægede sommerhuskommuner har den såkaldte landliggerkat været af væsentlig betydning. Regeringen finder imidlertid ikke, at der af hensyn til disse kommuner er tilstrækkelig anledning til at opretholde skattefordelingen på grund af midlertidige ophold, hvorfor denne fordeling foreslås ophævet med virkning for fordeling, der støttes på ophold i tiden efter 1. januar 1979. Herefter vil der alene blive tale om skattefordeling i forbindelse med egentlige flytninger mellem kommunerne, og i disse tilfælde sker fordelingen som nævnt maskinelt.

Man har overvejet, om der burde gives sommerhuskommunerne en godtgørelse for det provenutab, de vil lide ved skattefordelingens bortfald, men har ikke fundet, at der foreligger et berettiget krav på en sådan kompensation, idet man kan henvise til, at sommerhuskommuner på flere måder har fordel af sommerhusområdet, der bl. a. er med til at forøge kommunens grundværdier og dermed provenuet af grundskylden, ligesom landliggerne bidrager til øget omsætning hos kommunens handlende og andre erhvervsdrivende. Hertil kommer, at sommerhuskommunerne ikke for så vidt angår landliggerne har udgifter til skoler og

andre institutioner, og omvendt opnår bopælskommunerne ingen besparelser som følge af dens skatteyderes ophold i en sommerhuskommune. Man skal imidlertid i denne forbindelse henlede opmærksomheden på den i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning indeholdte bestemmelse om, at begrebet beskatningsgrundlag ændres, således at 10 pct. og ikke som nu 20 pct. af de afgiftspligtige grundværdier medregnes ved opgørelsen af kommunernes beskatningsgrundlag. Denne ændring vil være til fordel for kommuner med relativt høje grundværdier, herunder sommerhuskommunerne, idet disse kommuner som følge af ændringen opnår et større tilskud fra eller skal yde et mindre bidrag til den kommunale udligning. Gennemførelsen af denne ændring vil således i nogen grad afbøde de økonomiske virkninger for sommerhuskommunerne af landliggerskattens bortfald.

Ad nr. 2

I § 9 i loven om kommunal indkomstskat er det fastsat, at kommunal indkomstskat for personer, der omfattes af § 2, stk. 1, litra a)–d), i kildeskatteloven, dvs. begrænset skattepligtige personer, svares med en for alle kommuner fælles procent på 15. Begrænset skattepligtig er den, der uden at have bopæl her i landet har lønindtægt her eller oppebærer pension, herunder folkepension, her fra landet, eller driver erhvervsvirksomhed her eller ejer fast ejendom her i landet.

Udskrivningsprocenten for de begrænset skattepligtige blev ved kildeskattens indførelse fastsat til

10. Fra og med kalenderåret 1972 blev den forhøjet til 15, idet man fandt det naturligt at foretage en justering af den procentsats, hvormed begrænset skattepligtiges indkomster beskattes til kommunen, med den kommunale (inkl. amtskommunale) udskrivningsprocent, der gennemsnitligt gælder for fuldt skattepligtige personers indkomster.

Det kan oplyses, at den gennemsnitlige kommunale (inkl. amtskommunale) udskrivningsprocent for fuldt skattepligtige personer efter kildeskattens indførelse har udgjort: 1970 ca. 15,6, 1971 ca. 18,3, 1972 ca. 18,6, 1973 ca. 20,7, 1974 ca. 18,8, 1975 ca. 20,2, 1976 ca. 21,9, 1977 og 1978 ca. 22,1. For 1979 påregnes 23,4.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at begrænset skattepligtige personers indkomster fra og med indkomståret 1980 og indtil videre beskattes til kommunen med 20 pct., hvorved der for så vidt angår disse indkomster vil ske en tilnærmelse af den kommunale beskatning til det skatteniveau, der er gældende for fuldt skattepligtige personer.

Til § 2

Det foreslås, at bortfald af fordeling af kommunal indkomstskat på grundlag af midlertidigt ophold har virkning for ophold i kalenderåret 1979 og fremefter. Det bemærkes i denne forbindelse, at fordelingen på grundlag af ophold i 1979 efter de gældende regler først ville være sket i slutningen af 1980 og begyndelsen af 1981.

Forhøjelsen af udskrivningsprocenten for de begrænset skattepligtige personer kan af tekniske grunde tidligst ske fra og med indkomståret 1980.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. § 3 affattes således:

»§ 3. Fraflytter en skatteyder skattekommunen, således at bopælen i denne kommune opgives, skal skattekommunen afgive en andel af den kommunale indkomstskat, der påhviler skatteyderen, til tilflytningskommunen. Det gælder dog kun, såfremt bopælen i tilflytningskommunen bevares i mindst 3 måneder.

Stk. 2. Andelen fastsættes forholdsæssigt på grundlag af den periode, hvori skatteyderen har haft bopæl i tilflytningskommunen. Ved fastsættelse af andelen regnes periodens varighed fra begyndelsen af det kvartal, der følger efter flytningen, og indtil udgangen af det kvartal, hvori der eventuelt sker fraflytning. Varigheden regnes dog fra flyttedagen, såfremt flytningen sker den 1. i et kvartal.

Stk. 3. Flytter skatteyderen fra tilflytningskommunen til en anden kommune end skattekommunen, skal også den nye tilflytningskommune have andel i kommuneskatten efter reglerne i stk. 1 og 2.«

§ 3. Tager en skattepligtig person ophold i en anden kommune end skattekommunen, er denne pligtig at afgive en efter opholdets varighed forholdsæssigt beregnet del af den skatteyderen påhvilende kommunale indkomstskat – eventuelt hele skatten – til den nye opholdskommune, dog således at ophold af mindre end 3 måneders varighed ikke kommer i betragtning, medmindre det er en fortsættelse af et tidligere ophold i den pågældende kommune, og det samlede ophold udgør mindst 3 måneder. I tilfælde, hvor skattekommunen fraflyttes, idet bopælen i denne kommune opgives, regnes ved ande-

lens fastsættelse fra begyndelsen af det efter flytningen følgende kvartal (dog fra flyttedagen, såfremt flytningen sker den 1. i et kvartal) og indtil udgangen af det kvartal, i hvilket fraflytning på ny måtte ske. Sker denne fraflytning til en anden kommune end skattekommunen, er den nye tilflytningskommune også berettiget til andel i kommuneskatten efter foranstående regler.

Stk. 2. Ophold af den i § 2, stk. 1, 2. punktum, omhandlede art berettiger ikke vedkommende kommune til andel i kommuneskatten i tilfælde, hvor den skattepligtige har bopæl i en anden kommune, idet denne anden kommune da anses for opholdskommune for den pågældende person. Skyldes ophold i en kommune udforelsen af et offentligt hverv – herunder indkaldelse til militærtjeneste – og har den pågældende bevaret bopæl i en anden kommune, er opholdskommunen alene berettiget til andel i kommuneskatten, såfremt opholdet udstrækkes over et helt kalenderår, i hvilket tilfælde kommuneskatten tilfalder opholdskommunen fra begyndelsen af dette kalenderår at regne.

2. I § 9, *stk. 1, sidste pkt.*, ændres »15 pct.« til: »20 pct.«.

§ 9. Personer, der omfattes af § 2, stk. 1, litra a)–d), i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., er pligtige at svare kommunal indkomstskat af samme indkomst, hvoraf der svares indkomstskat til staten. I tilfælde, hvor der i medfør af nævnte lovs § 37, stk. 7, skal ske nedsættelse af de beregnede skatter under anvendelse af personfradrag, nedsættes den kommunale indkomstskat under anvendelse af samme personfradrag. Skatten svares med 15 pct.